

HỒI 43

Lấy Oán Báo Đức

Nghĩ đến lúc phải đến Giang Đô tìm Vũ Văn Hoá Cặp báo thù, hai gã càng toàn tâm toàn ý luyện võ.

Thời tiết ngày một lạnh dần, trận tuyết đầu tiên rơi xuống cũng là lúc tin đại thắng truyền về.

Tùy tướng Lưu Trường Cung dẫn hai vạn năm ngàn quân bộ kỵ từ Lạc Dương đông tiến, hội sư với Bùi Nhân Cơ từ Hồ Lao ở phía nam Lạc Khẩu, chuẩn bị nhất cử tiêu diệt quân Ngõa Cương. Chẳng ngờ Lý Mật sớm đã do thám được quân tình, mở kho cứu tế bách tích, thu phục nhân tâm, chờ cho các châu huyện xung quanh quy thuận hết mới cùng Trác Nhượng dẫn quân ứng chiến.

Lý Mật chia quân tình nhuệ thành mười đội, tự mình suất lĩnh bốn đội mai phục ở Hoành Lĩnh, còn Trác Nhượng thì dẫn theo sáu đội còn lại dàn quân ở bờ Đông Thạch Tử Hà, một chi lưu của Lạc Thủy.

Đại quân của Lưu Trường Cung tới nơi, thấy quân Ngõa Cương người ít, còn tưởng rằng đối phương đã bị tổn thất nặng nề sau trận đánh Hung Lạc Thương, vậy là không cần đợi sĩ tốt nghỉ ngơi đã vượt sông tấn công, quên cả cái hẹn hội sư với Bùi Nhân Cơ.

Sau khi tiếp chiến, quân Trác Nhượng giả bộ thất lợi, liền tiếp lui binh.

Lưu Trường Cung thấy vậy liền thừa thế xông lên, tiếp tục truy kích, bị phục binh của Lý Mật đánh ngang hông, đoàn quân vốn đã đói khát của y lập tức tan rã, tử thương vô số. Lưu Trường Cung dẫn theo tàn binh chạy về Lạc Dương.

Bùi Nhân Cơ nhận được tin Lưu Trường Cung đã lạc bại, nào dám tiếp tục tiến công, vội lui về Bách Hoa Cốc cố thủ, không dám xuất chiến.

Thanh uy của quân Ngõa Cương càng thêm vang dội.

Uy thế của Lý Mật càng như mặt trời chính ngọ.

Thành Huỳnh Dương vui vẻ náo nhiệt như kỳ lễ hội, tiếng pháo không ngừng nổ vang.

Mấy ngày sau đó trời đều đổ tuyết lớn. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tính vẫn còn trẻ con, thường ra vườn đắp người tuyết vui đùa, mấy tỳ nữ thấy hai gã chơi đùa vui vẻ cũng chạy ra tham gia cùng.

Hai gã từ nhỏ chưa từng có nữ hài tử chơi cùng nên càng thêm cao hứng, quên hết mọi sự.

Khấu Trọng càng có dịp phô diễn khiếu tài, khiến cho đám nữ tỳ cười như nắc nẻ.

Một tỳ nữ trong bọn tên Sở Sở, dáng người đặc biệt thanh lệ, so về nhan sắc có lẽ không kém hơn Tố Tố là mấy, nhưng tính tình thích trêu chọc người khác, lại phong tình lẳng lơ, thường cười nói lả loi với Khấu Trọng, khiến gã không thể kìm nén nổi, nháy mắt nói tới Từ Tử Lăng: “À này khiến ta không nhịn nổi nữa rồi, dù sao thì Trác Kiều cũng bảo chúng ta có thể tùy ý chọn lựa trong đám tỳ tử của nàng ta mà! Nếu ta cùng ả... nhất dạ chi tình, người có phản đối không?”

Từ Tử Lăng biết tính cách của gã, những thứ gì gã muốn, nếu không đoạt được trong tay thì nhất quyết không cam tâm, bèn thấp giọng nói: “Nếu ả có con thì làm thế nào?”

Khấu Trọng ngây người nói: “Làm sao dễ dàng như vậy được? Người ta thành thân bao năm mà nhiều người còn chưa có con đó.”

Từ Tử Lăng nói: “Người tự nghĩ đi! Nhưng đối phương là con nhà tử tế, người quyết không thể trước làm sau bỏ đâu!”

“Bịch!”

Một quả tuyết cầu bay thẳng đến, khiến cho mặt Khấu Trọng toàn bộ đều là tuyết.

Sở Sở và năm nữ tỳ khác reo lên: “Trúng rồi! Trúng rồi!”

Khấu Trọng ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng thì thầm: “Huynh đệ người nói rất đúng, nhưng sờ sờ mó mó hôn hít một chút thì cũng được đấy chứ nhỉ!”

Nói đoạn dơ hai tay ra nói: “Ta bắt được ai, người ấy sẽ bị phạt một cái hôn nhé!”

Đám tỳ nữ lập tức chạy tứ tán.

Khấu Trọng ngấm đung Sở Sở rồi tung chân đuổi theo.

Nhìn Khấu Trọng chơi đùa vui vẻ với đám nữ tỳ, Từ Tử Lăng bất giác bồi hồi cảm xúc.

Ngày trước ở Dương Châu hai gã lo ăn ba bữa còn chưa hết, đâu dám nghĩ tới có thể chơi đùa với những nữ tỳ xinh đẹp trong phủ của đại long đầu Trác Nhượng này.

“Bích!”

Sau gáy Từ Tử Lăng trúng một quả cầu tuyết lớn, tuyết rơi vào khe cổ lạnh buốt cả lưng.

Với tai mắt hiện giờ của gã, muốn tránh né thật dễ như trở bàn tay, nhưng như vậy thì chẳng còn chút hứng thú gì nữa.

Nghĩ đến mấy câu “sờ sờ mó mó” Khấu Trọng vừa nói, trong lòng bất giác nóng bừng, quay người đuổi theo một nữ tỳ khác.

Nữ tỳ này cũng khá xinh đẹp, má đỏ hồng như ráng chiều, dường như cố ý chạy sâu vào trong khu vườn rộng.

Từ Tử Lăng nào không hiểu ý của ả, đang định đuổi theo bắt chước Khấu Trọng lợi dụng một chút, thì chợt thấy bóng người nhấp nhোáng, Đồ Thúc Phương đã chặn ngay trước mặt, nghiêm giọng nói: “Đại long đầu trở về rồi, ngài muốn gặp hai người ngay lập tức.”

Hai gã thấp thỏm không yên đi theo Đồ Thúc Phương đến nội viện nơi Trác Nhượng cư trú, chỉ thấy đám hộ vệ canh cửa đều là người mới, huyết thái dương người nào cũng gồ cao, vừa nhìn đã biết ngay là cao thủ.

Đây là lần đầu tiên hai gã đặt chân tới chỗ này, còn đang ngơ ngáo nhìn quanh thì một văn sĩ trung niên chừng hơn bốn mươi tuổi bước ra, khách khí nói: “Tại hạ Vương Nho Tín, nhậm chức Tư Mã, hai vị tiểu huynh đệ xin mời đi theo Vương mỗ, Đồ tổng quản có thể quay về được rồi.”

Đồ Thúc Phương thoáng lộ vẻ ngạc nhiên. Vương Nho Tín không để ý đến ý, quay người dẫn hai gã đi vào nội thất của Trác Nhượng.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giờ đã không còn là hai tên tiểu tử khuyết thiếu kinh nghiệm giang hồ như trước đây nữa, hai gã vận dụng tai mắt, phát giác bốn bề đều giới bị thập phần sum nghiêm, trên lầu trong rừng đều có võ sĩ mai phục, tựa hồ như sắp lâm đại địch đến nơi, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Wang Nho Tín dẫn hai gã tới trước hai cánh cửa đã mở rộng, dừng lại nói: “Đại long đầu đang đợi, hai vị hãy tự đi vào trong.”

Hai gã thầm nhủ những chuyện bí mật như vậy chắc không tiện để người ngoài nghe, nên cũng không chú ý, cất bước đi thẳng vào trong.

Đại hán giữ cửa lập tức đóng cánh cửa lại sau lưng hai gã.

“Rầm!”

Vừa nghe tiếng cửa đóng lại vang lên sau lưng thì hai gã nhìn thấy một trung niên hán tử thân hình cao gầy, chắp tay sau lưng đang đi lại trong phòng. Y nghe thấy tiếng cửa đóng lại liền dừng bước, quay đầu lại nhìn hai gã, song mục hàn quang lấp lánh như điện, không hề có dáng vẻ của người bị nội thương.

Người này tướng mạo đường đường, chỉ có điều chiếc mũi ung khoằm khoằm lại khiến y có vẻ âm hiểm, đồng thời gây cho người khác cảm giác y là kẻ tự phụ và tự tư tự lợi.

Hai bên tóc mai của y đã điểm bạc, trên mặt ẩn hiện vài nếp nhăn, giống như dấu vết của những ngày tháng đấu tranh gian khổ.

Đợi cho hai gã hành lễ bái kiến, Trác Nhượng mới nói: “Các người đã gặp ta bao giờ chưa?”

Khấu Trọng vội nói: “Lúc đó chúng tôi ẩn nấp trên xà nhà, không dám nhìn kỹ, thêm nữa đại long đầu đến đi đều như con gió, vì vậy nên không nhìn rõ mặt ngài.”

Trác Nhượng di chuyển mục quang ra phía cửa sổ, ngắm nhìn tuyết rơi ngoài vườn, nhạ giọng nói: “Vậy làm sao các người có thể khẳng định đó là ta?”

Từ Tử Lăng nói: “Đó là do Tổ Quân Ngạn và quái nhân ẩn mình trong rương kia nói ra.”

Trác Nhượng bình tĩnh nói: “Các người có nhìn thấy quái nhân đó không?”

Khấu Trọng lắc đầu: “Chỉ nhìn lướt qua một lượt, thân hình y khô vế, ít nhất phải cao hơn Tổ Quân Ngạn tới nửa cái đầu, có điều vì y đã đeo diện cụ nên không biết mặt mũi thế nào.”

Trác Nhượng khẽ rung người lên, lạnh lùng nói: “Thanh âm y thế nào?”

Khấu Trọng đáp: “Rất dễ nghe, rất nhu hòa, nói hết rồi mà vẫn còn lưu lại dư âm.”

Lòng ngực Trác Nhượng khẽ phập phồng, trầm mặc hồi lâu, mới hừ nhẹ một tiếng nói: “Hai người rốt cuộc là thân thế lai lịch thế nào? Tại sao nội công lại quái dị như vậy, giấu được cả tai mắt của ta lẫn quái nhân kia?”

Khấu Trọng cười hì hì nói: “Nguyên lai người hôm đó đích thực là đại long đầu. Ngài thật là lợi hại, quái nhân đó nói đã đả thương được ngài, thì ra chỉ là bịa đặt.”

Trác Nhượng lạnh lùng nói: “Các người còn chưa trả lời câu hỏi của ta.”

Từ Tử Lăng nói: “Võ công của chúng tôi do mẹ truyền dạy, có điều mẹ của chúng tôi đã chết rồi.”

Trác Nhượng trầm giọng: “Được lắm!”

Hai gã cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, y nghe thấy mẹ của hai gã đã chết, tại sao lại nói là được lắm?

Chính vào lúc này thì Trác Nhượng động thủ, chỉ trong nháy mắt y đã tới sát trước mặt hai gã, hai ống tay áo cùng lúc phát lên.

Hai gã đầu gối thân phận như y cũng ra tay tập kích, khi thấy song thủ của y từ trong ống tay áo thò ra, cùng với đó là một luồng khí kinh kinh hồn đấy tới thì đã không còn kịp né tránh nữa.

Hai gã đồng thanh hét lớn, nhảy về phía sau.

“Bịch! Bịch!”

Song chưởng Trác Nhượng đập mạnh vào ngực hai gã.

Bị một cỗ khí kinh mãnh liệt không thể kháng cự đẩy mạnh vào trong các đường kinh mạch, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc ọe ra máu tươi, cả người bay vọt lên khỏi mặt đất, đập mạnh vào bức tường sau lưng rồi rơi bịch xuống đất.

Hai gã ôm ngực rên lên đau đớn, ngũ tạng như muốn đảo vị, huyết khí nhộn nhạo, không còn sức lực phản kháng.

Chẳng ngờ Trác Nhượng còn ngạc nhiên hơn cả hai gã, y vốn tưởng rằng một chưởng vừa rồi có thể tiễn đưa hai gã về Tây thiên, chẳng ngờ khi kích trúng lồng ngực đối phương, chỉ thấy hai luồng lực đạo một hàn một nhiệt phản chấn trở lại, chẳng những hoá giải quá nửa kinh lực của y, mà còn xâm nhập nội thể, khiến y buộc phải dừng tay vận công hoá giải.

Khấu Trọng toàn thân vô lực, nhưng vẫn có thể mở miệng: “Ngươi... ngươi làm gì vậy?”

Song mục Trác Nhượng sáng rực hung quang: “Câm miệng! Tất cả chỉ trách các ngươi biết những chuyện không nên biết mà thôi.”

Nói đoạn cất bước chậm rãi đi về phía gã.

Từ Tử Lăng lặn người tới, ôm lấy Khấu Trọng nói: “Muốn chết thì chết chung đi!”

Khấu Trọng căm hận nhìn Trác Nhượng, ôm chặt Từ Tử Lăng, thì thầm: “Mau vận công! Ta sẽ thu hút sự chú ý của hắn!”

Trác Nhượng lúc này đã tới trước mặt hai gã, đột nhiên ho lên mấy tiếng, cười lạnh nói: “Để Trác mỗ hoàn thành tâm nguyện cho các ngươi vậy!”

Hai gã đang thầm kêu mạng ta hết rồi, bất lực nhìn song chưởng của Trác Nhượng đặt lên thiên linh cái của mình. Bất chợt lồng ngực đau lên dữ dội, hai mắt tối ngòm, không biết bao lâu sau thì hai gã tỉnh lại.

Cả hai đang hoài nghi không biết có phải đã đến địa phủ hay chưa thì phát hiện mình vẫn đang ngồi ở căn phòng đó, còn Trác Nhượng thì phủ phục dưới đất, mặt mày tím tái, môi thâm xì, toàn thân run lên từng đợt.

Hai gã đều là kẻ cơ trí tinh linh, lập tức đoán được thì ra Trác Nhượng quả thật đã bị trọng thương, chỉ là cố vận công áp chế, giả vờ không sao mà thôi. Nhưng vừa rồi vì muốn giết chết hai gã, nên đã vọng động chân khí, khiến nội thương bộc phát.

Khấu Trọng tức giận đá cho y một cái, ôm ngực lẩm bẩm: “Chưởng lực của tên này thật lợi hại, tiểu Lãng ngươi không sao chứ?”

Từ Tử Lãng vẫn ngồi dựa lưng vào tường, ôm ngực thở hổn hển nói: “Trên đời này lẽ nào chỉ toàn người lấy oán báo đức hay sao? Cả hai phụ tử y đều là như vậy cả.”

Khấu Trọng nói: “Bây giờ thoát thân là quan trọng nhất. Ta với ngươi phải vận công liệu thương trước đã.”

“Ồi!”

Tiếp đó gã run lên mấy cái vì lạnh.

Từ Tử Lãng cười khố nói: “Ngươi thì lạnh run cầm cập, ta lại nóng như lửa thiêu, lực phủ ngũ tạng đều như sắp bốc cháy tới nơi rồi.”

Đột nhiên hai gã nhìn nhau mừng rỡ như vừa ngộ ra được điều gì đó.

Khấu Trọng quay người lại, dơ song chưởng lên nói: “Ngươi dồn chân khí vào người ta từ hữu chưởng của ngươi, ta lưu chuyển chân khí đó thông qua hữu chưởng của ta dồn lại vào cơ thể ngươi. Hà! Đây là phương pháp liệu thương đặc biệt chỉ có chúng ta mới nghĩ ra được!”

Từ Tử Lãng không chút do dự, vội y theo lời gã, vận công hành khí, lúc bắt đầu thì cảm thấy đau đớn vô cùng, khoé miệng không ngừng rỉ máu, nhưng chỉ trong chốc lát hàn nhiệt đã tương lưu, tuần hoàn lưu chuyển trong nội thể hai gã, không hề gián đoạn.

Hai gã cứ làm vậy mà không hề biết chính sự điều hòa hàn nhiệt này đã cứu hai cái mạng nhỏ của bọn gã.

Thì ra hai gã vô tình đã tự luyện thành hai pháp môn hành khí trong hai bức đồ hình Trường Sinh Quyết, nhưng lại mất đi sự điều hoà âm dương trong cơ thể mà đi vào con đường thiên khích.

Trong giai đoạn đầu thì còn chưa có vấn đề gì, song khi chân khí mạnh dần lên, sẽ càng lúc càng nguy hiểm, kết cục cuối cùng tất nhiên là tẩu hỏa nhập ma. Khấu Trọng đi theo con đường chí âm chí hàn, toàn thân máu huyết sẽ đông cứng lại mà chết, còn Từ Tử Lăng luyện chí dương chí cương, mạch máu toàn thân sẽ vỡ nát mà thân vong.

Vì vậy lần này đối với hai gã vô cùng quan trọng, bởi chân khí của hai gã đến từ cùng một nguồn gốc, cũng giống như một người lần lượt luyện hai loại tâm pháp khác nhau, sau đó hợp lại thành một vậy, chẳng những có thể giúp đối phương liệu thương mà còn gia tăng tốc độ luyện công, luyện được một loại thần công mới mà ngay cả người viết ra Trường Sinh Quyết là Quảng Thành Tử nằm mơ cũng không thể nghĩ tới.

Nếu đổi lại là người khác, cho dù thiên tư có cao hơn hai gã đi nữa, nhưng muốn luyện thành pháp môn vận khí trong hai bức đồ hình này e rằng cũng phải mất tám đến mười năm.

Không ngờ hai gã chia nhau ra luyện, lại không biết điều phối hàn nhiệt nên chân khí hết sức tinh thuần, bây giờ giúp nhau dung hoà hợp nhất hàn nhiệt, cũng bằng như mỗi gã có thêm hai năm hoả hầu nữa.

Đến giờ khắc này, thần công Trường Sinh Quyết của hai gã mới có thể coi là đạt tới mức độ tiểu thành một cách chân chính, không còn thiên khích nữa.

Cũng không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, hai gã cảm thấy đã hết đau, tuy vẫn còn cảm thấy chóng mặt khó chịu vì mất máu nhưng tinh thần đã phấn chấn lên rất nhiều, cảm quan cũng trở nên nhanh nhạy hơn trước gấp bội.

Trác Nhượng vẫn nằm dưới đất, có điều đã hết run rẩy, sắc mặt cũng bớt khó coi hơn.

Khấu Trọng thu hồi song chuồng, thấp giọng nói: "Có nên giết chết cái tên vong ân phụ nghĩa này không?"

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Nhu vậy Tổ tỷ nhất định sẽ không tha thứ cho chúng ta đâu! Hà! Chân khí của người khiến ta thật dễ chịu. Kỳ quái! Tại sao thiên linh cái của ta cứ như được mở rộng ra vậy, không ngừng có lãnh khí tràn vào, đầu lưỡi lại thấy ngọt ngọt nữa."

Khấu Trọng cười nói: “Dũng tuyến huyết của ta cũng nóng phùng phùng đây này! Nào! Mau đứng dậy! Chúng ta đi tìm Tổ tỷ!”

Từ Tử Lăng đứng dậy theo gã, cảnh giác nhìn Trác Nhược đang nằm dưới đất, thấp giọng hỏi: “Bên ngoài nhiều người như vậy, làm sao giải thích bây giờ?”

Khấu Trọng nói: “Xem ra bọn họ cũng không biết trong này có chuyện gì xảy ra đâu, chúng ta tùy cơ ứng biến là được.”

Từ Tử Lăng đành phải gật đầu, đi theo gã bước ra ngoài.

Vương Nho Tín đang đứng ngoài cửa chờ đợi, thấy hai gã đi ra liền lộ thần sắc vô cùng cổ quái, há hốc miệng không nói được nên lời.

Hai gã thấy thần sắc của y, biết ngay họ Vương sớm đã biết chuyện Trác Nhược muốn sát nhân diệt khẩu. Bởi thế nên bây giờ thấy hai gã vẫn sống nhớn nhở ra ngoài mới lộ vẻ ngạc nhiên đáng cười đến vậy.

Khấu Trọng cười cười, chỉ tay vào ngực mình nói: “Đại long đầu nghe chúng tôi kể lại mọi chuyện mới biết tất cả chỉ là hiểu lầm, nhưng ngài lại có phiền não mới nên mới bảo chúng tôi ra ngoài để tịnh tâm suy nghĩ. Ngoài ra còn hạ lệnh không cho ai vào trong làm phiền nữa.”

Đây chính là chỗ thông minh của Khấu Trọng, tương kế tựu kế dùng lời áp chế không cho kẻ đã biết sự tình là Vương Nho Tín mở miệng.

Từ Tử Lăng khẽ khép cửa lại, rồi đi sát sau lưng Khấu Trọng.

Ra khỏi nội viện, hai gã vội vàng chạy về phía khuê phòng của Trác Kiều.

Khấu Trọng nói: “Tốt nhất là có thể lén lút rời khỏi chỗ này, sau đó lập tức đến Đại Thanh Viện tìm Phối Phối mà tên Nghĩa Khí Sơn kia đã nói, bằng không chúng ta chạy chưa được nửa đường đã bị người ta phân thân thành muôn mảnh rồi.”

Từ Tử Lăng trở nên bình tĩnh một cách bất ngờ, hạ giọng nói: “Ta cảm thấy công lực đại tiến, nói không chừng có thể nhảy qua tường thành, có điều chúng ta phải mang theo Tổ Tỷ, lại không có gì chắc chắn nên... Nói thực lòng, bây giờ ta vẫn chưa tin tên Nghĩa Khí Sơn đó thật sự có nghĩa khí.”

Khấu Trọng nói: “Sự tình gấp rút, chúng ta cứ mượn tạm cây cầu của Nghĩa Khí Sơn trước đã, qua cầu rồi có rút ván hay không thì nghĩ sau vậy.”

Hai gã lúc này đã chạy đến trước cửa tiểu viện của Trác Kiều, một trong bốn gã gia tướng canh cửa liền quát: "Tiểu thư gọi các người đến đây hả?"

Khấu Trọng cười khở thấp giọng nói: "Nếu không phải nàng ta có lệnh, chúng tôi lẽ nào chịu tự nguyện đến đây chứ?"

Mấy tên gia tướng liền nhìn nhau cười phá lên.

Hai gã giả bộ chậm rãi đi vào trong, không ngờ lại gặp ngay Sở Sở đang đi ra ngoài. Khấu Trọng kéo tay áo nàng, mỉm cười nói: "Xin chào mỹ nhân, Tố tử đang ở đâu vậy?"

Sở Sở thoáng đỏ mặt, nguýt gã một cái rồi nói: "Không đến tìm người ta, người ta làm sao mà biết được?"

Nói đoạn giật mạnh tay áo, đánh ánh mắt sắc như dao lườm gã một cái rồi nói: "Tố tử đang thị hầu tiểu thư chứ còn ở đâu nữa, đồ ngốc!" Dứt lời liền lấy tay che miệng khúc khích cười, yếu điệu quay mình đi tiếp.

Từ Tử Lăng thấy đến giờ này mà Khấu Trọng vẫn còn tâm tình trêu trọc cô nương, vội hích mạch cùi trỏ vào hông gã để nhắc nhở, Khấu Trọng thấy vậy mới sực tỉnh, chạy theo gã về phía cửa.

Còn chưa thấy người thì thanh âm tức giận của Trác Kiều đã vang ra: "Cha làm gì vậy, nói chưa đầy hai câu đã muốn gặp hai tên tiểu quỷ khốn kiếp đó, không phải ta đã nói hết mọi sự cho người rồi hay sao? Cần gì phải nghe hai tên đó nói lại nữa chứ?"

Khấu Trọng đảo mắt một vòng, chạy vào trong sảnh, cúi người hành lễ nói: "Đại long đầu mời tiểu thư đến gặp, còn nói có lễ vật tặng cho người nữa."

Giờ thì ngay cả Từ Tử Lăng cũng phải khâm phục cơ trí của Khấu Trọng.

Trác Kiều đang ngồi trút giận lên Tố Tố, nghe gã nói thế thì liền nhồm người đứng vọt dậy, tung mình chạy ra ngoài cửa.

Hai gã cả mừng chạy tới phía trước, chia hai bên tả hữu kẹp lấy Tố Tố.

Khấu Trọng gấp rút nói: "Đừng hỏi gì, nếu bây giờ không rời khỏi chỗ này, e rằng vĩnh viễn cũng không còn cơ hội nữa."

Sắc mặt Tố Tố chợt trở nên kinh hãi vô cùng, ngậy người nhìn ra cửa.

Hai gã hoảng hồn quay đầu lại, lập tức hồn phi phách tán, trong lòng thầm kêu mẹ gọi cha không ngớt.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>